

og -tjenester (rammedirektivet) ⁽³⁾. Fristen for gennemførelsen af tilladelsesdirektivet er den 24. juli 2003. Italien er i øjeblikket i færd med at udforme den relevante lovgivning. Kommissionen vil naturligvis vurdere, hvorvidt den relevante nationale lovgivning overholder de nye EU-rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, når der er kommet meddelelse herom.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 90/387/EØF af 28. juni 1990 om oprettelse af det indre marked for teletjenester ved gennemførelse af tilrådighedsstillelse af åbne net, EFT L 192 af 24.7.1990.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/51/EF af 6. oktober 1997 om ændring af Rådets direktiv 90/387/EØF og 92/44/EØF med henblik på tilpasning til konkurrenceforhold på telekommunikationsområdet, EFT L 295 af 29.10.1997.

⁽³⁾ EFT L 108 af 24.4.2002.

(2004/C 58 E/074)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1301/03
af Emilia Müller (PPE-DE) til Kommissionen

(7. april 2003)

Om: Støtte til akvakultur i henhold til forordning (EF) nr. 1257/1999

I meddelelse KOM(2002) 511 — En strategi for bæredygtig udvikling af europæisk akvakultur — henviser Kommissionen til, at visse miljøaspekter i forbindelse med damme eller andre vandområder, som benyttes til akvakultur, er berettigede til EU-støtte i henhold til forordning (EF) nr. 1257/1999 ⁽¹⁾ (s. 20). Under punkt 4.8. nævnes blandt de miljøaspekter, der bør støttes, bl.a. »anerkendelse og styrkelse af den positive effekt fra ekstensiv avl og genudsætning«.

1. Kan der i henhold til disse regler sikres støtte, selv når ekstensivt drevne damme ikke er rentable?
2. Hvilke specifikke foranstaltninger skal der ifølge Kommissionen træffes, for at der kan ydes støtte til en sådan akvakultur?
3. Hvad ville de maksimale støttesatser være i den forbindelse?
4. Hvilken form for støtte ville der være tale om?

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999, s. 80.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(3. juni 2003)

Mens der ikke kan ydes støtte til akvakultursektoren som sådan efter Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 af 17. maj 1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), anfører det ærede medlem helt korrekt, at der kan ydes støtte til visse miljøaspekter af damme eller andre vandområder, der anvendes til akvakultur. Denne støtte henhører navnlig under kapitel VI i denne forordning (miljøvenligt landbrug). Dette kapitels bestemmelser om miljømål og støtte kan også gælde for damme, som eventuelt anvendes til akvakultur, forudsat at støttemodtageren er en landbruger.

Hvad angår det ærede medlems individuelle spørgsmål, kan følgende siges:

1. Når det gælder miljøvenligt landbrug, er økonomisk levedygtighed ikke noget kriterium for støtteberettigelse. Et generelt kriterium for støtte i henhold til det ovennævnte kapitel VI er, at der er tale om tiltag, som er til gavn for miljøet. Hvis det godtgøres, at tiltagene er til gavn for miljøet, kan der gives kompensation for en potentiel støttemodtagers bestræbelser på at opnå dette resultat med deraf følgende indkomstab og ekstraomkostninger; om nødvendigt kan der som incitament betales op til 20 % af dette tab.

2. Disse foranstaltninger er opsummeret i artikel 22, andet afsnit, i forordning (EF) nr. 1257/1999, særlig tredje og fjerde led.
3. Den maksimale støttesats er på 450 EUR pr. ha og år. EU-bidraget er fastsat til 50 % (i mål 1-områder: 75 %) af støttesatsen op til dette loft.
4. EU-bidraget finansieres af EUGFL, Garantisektionen. Den nødvendige medfinansiering fra medlemsstaterne kan foregå via nationale, regionale eller andre offentlige budgetter.

(2004/C 58 E/075)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1304/03

af David Bowe (PSE) til Kommissionen

(7. april 2003)

Om: Behandling af CFC- og HCFC-holdigt udstyr

Kan Kommissionen i forbindelse med forordning (EF) nr. 2037/2000⁽¹⁾ og helt konkret behandlingen af køleskabe og andet køleapparat indeholdende CFC og HCFC forklare, hvilke foranstaltninger der træffes for at sikre, at disse apparater, der indeholder ozonnedbrydende stoffer, leveres på forsvarlig vis til godkendte genbrugs- og behandlingsanlæg? På hvilken måde er medlemsstaterne engageret i at sikre, at disse artikler behandles korrekt? Hvilke skridt har kandidatlandene taget til at forberede en forsvarlig behandling af udstyr, der indeholder CFC og HCFC?

⁽¹⁾ EFT L 244 af 29.9.2000, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(8. maj 2003)

I henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2037/2000 af 29. juni 2000 om stoffer, der nedbryder ozonlaget, skal medlemsstaterne udføre og rapportere om genvinding, genanvendelse, regenerering og destruktion af de ozonnedbrydende stoffer (ODS), som forordningen regulerer, og der er fastsat mindstekrav for det berørte personales kvalifikationer⁽¹⁾.

Kommissionen har ansvaret for at afgøre, om forordningen overholdes ved at gennemgå de fremskridt, som hver medlemsstat gør. Kommissionen sendte officielle breve til medlemsstaterne i juli 2002 for at minde dem om deres rapporteringsforpligtelser⁽²⁾.

Hidtil har alle medlemsstater, undtagen en, svaret. På baggrund af de vurderinger, som Kommissionen har foretaget, har de fleste medlemsstater nu rapporteret om: sikkerheds- og kvalitetsnormer for udstyr, der indeholder ODS; inspektionsprocedurer for anlæg, der indeholder ODS, registrerings- og rapporteringskrav; ODS-genvindingsmetoder; mobilt og fast ODS-destruktionsudstyr; mængder af genvundet, genanvendt, regenereret og destrueret ODS i 1999, 2000 og 2001; de teknikeres minimumskvalifikationer, der arbejder med ODS-genvinding, -genanvendelse, -regenerering og -destruktion, samt om de bestræbelser, der er gjort for at gøre offentligheden og industrien bekendte med forordningens krav, herunder artikler i medierne, workshops og oplysninger på officielle netsteder.

Kommissionen har identificeret fire medlemsstater, der ikke er i overensstemmelse med forordningen, og den har indledt overtrædelsesprocedurer for manglende rapportering eller for utilstrækkelig rapportering og gennemførelse af forordningen.